

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **Obec Sibřina**, se sídlem Sibřina čp. 15, IČ 00240745, zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem, se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti: **FADESA Česko, s. r. o.**, se sídlem V Celnici 1031/4, Praha 1, IČ 27243061, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2010 čj. 095406/2010/KUSK sp. zn. SZ 090633/2010/KUSK REG/Bu

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 21. 6. 2010 čj. 095406/2010/KUSK sp. zn. SZ 090633/2010/KUSK REG/Bu se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.760,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo jako nepřipustné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Úvaly, stavební úřad (dále jen stavební úřad), jímž byla k žádosti osoby zúčastněné na řízení umístěna stavba rezidence FLORES - nové centrum a byty v Květnici (dále jen stavba) na pozemcích v k. ú. Květnice uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí, čítající cca 371 bytů.

Žalobce v žalobě uvádí, že názor žalovaného, že žalobce není účastníkem předmětného řízení, je nesprávný a nemá oporu ani ve faktickém stavu věci ani v zákonech. Jak již bylo uvedeno v odvolání, žalobce je vlastníkem nemovitostí v katastrálním území a obci Sibřina, například domu čp. 100 využívaného jako mateřská školka, budovy č.p. 15

(budova obecního úřadu) nebo místních komunikací na území obce, například komunikace na pozemku parc. č. 372 v k. ú. Sibřina, která spojuje právě centrum obce Sibřina a „nové“ centrum obce Květnice. Tyto nemovitosti mohou být a budou zatíženy zvýšenou dopravou vyvolanou realizací předmětné stavby a těchto nemovitostí se bezprostředně dotknou negativní vlivy dopravy zvýšené v souvislosti s umisťováním záměrem (hluk, prašnost, znečištění ovzduší, vibrace).

Žalobce připomíná, že zastavěné území obce Sibřina a obce Květnice, v němž byla stavba umístěna, spolu bezprostředně sousedí, resp. na sebe přímo a plynule navazují.

Stavba vyvolá zvýšení počtu automobilů projíždějících obcí. To povede ke zvýšení již v současné době vysokého negativního zatížení území dopravou. Zvýšení dopravy se negativně projeví i na stavu komunikací, například na již zmíněném pozemku parc. č. 372, neboť zvýšení dopravy si vyžádá i nutnost častějších a náročnějších oprav komunikací ve vlastnictví obce.

Dotčení nemovitostí obce Sibřina vyplývá i z regulativů územního plánu, na který žalobce poukazoval ve svém odvolání. Vzhledem k zabránění nepřipustného zatížení obce Sibřina je další urbanizace obce Květnice vázána na zajištění výjezdu z této obce mimo území obce Sibřina, tj. po komunikačním propojení mimo Sibřinu, které vyplývá z územního plánu.

Žalobce připomíná, že k účastenství žalobce postačuje, aby práva žalobce pouze dotčena být přímo mohla, platí tedy, že postačuje pouhá potence dotčení práv, přičemž za splnění této podmínky nastává účastenství v daném správním řízení ze zákona. Není tedy vázáno na to, zda je účastníkem uplatněn požadavek na zařazení do okruhu účastníků řízení či nikoliv, jak mylně tvrdí žalovaný.

Stavební úřad v územním rozhodnutí výčet účastníků v rozporu s ust. 68 odst. 2 správního řádu neuvedl, uvedl pouze obecně, že jsou jimi i vlastníci pozemků staveb sousedících s pozemky pro zástavbu a s pozemky, na nichž je realizováno napojení na inženýrské sítě a komunikace, jejichž vlastnické právo může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Nelze se tedy odvolávat na stanovení okruhu účastníků stavebním úřadem, které vůbec nebylo provedeno.

Žalobce rovněž poukazuje na to, že rozhodnutí žalovaného neobsahuje v zásadě žádné odůvodnění, z něhož by bylo jakkoliv seznatelné, jak žalovaný došel ke svému závěru, že žalobce nemůže být územním rozhodnutím nikterak dotčen na svých právech, ačkoliv žalobce tyto důvody ve svém odvolání uváděl. Žalobou napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno dne 8.10. 2010, uvedl, že žalobu nepovažuje za důvodnou a navrhl, aby ji soud zamítl. Uvedl, že žalobce se neúčastnil žádné části územního řízení a stavební úřad s ním jako s účastníkem řízení nejednal. Přesto žalobce podal odvolání. Poukazuje rovněž na to, že námitky k umístění navržené stavby, které nebyly včas uplatněny, není možno účinně uplatnit v odvolání. Po obdržení odvolání stavební úřad vyzval účastníky řízení, aby se vyjádřili k podaným odvoláním a v této výzvě informoval i o tom, že odvolání podal rovněž žalobce, ačkoliv nebyl účastníkem řízení. Žalobce na tuto výzvu nijak nereagoval a netvrdil, že se považuje za účastníka řízení.

K věci se rovněž vyjádřil stavebník jako osoba zúčastněná na řízení a uvedl, že podmínku dotčení v právech je nutno vykládat extenzivně v tom smyslu, že postačuje sama skutečnost, že je tu důvodnost dotčenosti. Zároveň však proti tomu stojí rozsah dotčenosti

těchto práv, resp. naléhavost takové intervence. Nelze proto zákon vykládat natolik extenzivně, aby zahrnoval osoby, jejichž práva mimo jakoukoliv pochybnost přímo dotčena být nemohou.

Stavebník se ztotožňuje s názorem stavebního úřadu i žalovaného, jestliže neseznali přímou dotčenost vlastnických nebo jiných věcných práv žalobce a postavení účastníka řízení mu nepřiznali. Okruh účastníků územního řízení, kde se doručuje veřejnou vyhláškou, nelze jednotlivě vyjmenovávat a lze ho určit právě odkazem na sousedící pozemky nebo stavby, které ovšem lze dovodit z územního vymezení rozhodované věci. Výčet pozemků byl v rozhodnutí uveden. I z výčtu těchto pozemků je zřejmé, že vlastnická práva obce Sibřina dotčena být nemohou.

Stavebník závěrem uvádí, že žalobce žádná přímá dotčení v žalobě neuvádí. Investiční záměr se dotýká centra obce Květnice a se správním územím obce Sibřina nikterak přímo nesouvisí. Provozně nebude obec Sibřina dotčena, neboť staveništní ani jiná doprava se přes její území nevede a nárůst dopravy rezidentů bude zcela nepochybně bez významu.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Stavební úřad vydal dne 27.1. 2010 rozhodnutí čj. K/2191/09/SU/Bul, kterým k žádosti stavebníka vydal rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Rozhodnutí bylo účastníkům řízení doručováno veřejnou vyhláškou. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uvedl, že územní rozhodnutí neobsahuje náležitosti stanovené v § 9 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006 Sb. Dále poukázal na to, že stavba je v rozporu s územně plánovací dokumentací. Poukázal rovněž na to, že žalobce jakožto dotčený územně samosprávný celek a vlastník dotčených nemovitostí v obci Sibřina (například domu č.p. 100 využívaného jako mateřská školka a budovy č.p. 15 využívané jako budova obecního úřadu, místních komunikací na území obce, které mohou být zatíženy zvýšenou dopravu vyvolanou realizací předmětné stavby) má za to, že negativní vlivy záměru se bezprostředně dotknou i jejího území a jejích nemovitostí a zhorší životní prostředí v předmětné lokalitě.

Žalobce dále v odvolání poukazuje obdobně jako v žalobě na to, že navrhovaný záměr povede k navýšení hustoty a intenzity dopravy v obci Sibřina. Záměr bude mít vliv na emisní a hlukovou situaci v obci a bezpečnost silničního provozu. Poukazuje rovněž na to, že studie použité jako podklad pro rozhodnutí vycházely ze zcela vadných výpočtů dopravních proudů a intenzit dopravy. Počítají totiž s komunikacemi, které dosud neexistují a s největší pravděpodobností nebudou realizovány ani v roce 2015. Zároveň nebyly řádně zohledněny další záměry budované v obci Květnice a nebyly tak řádně posouzeny kumulativní vlivy další výstavby v území.

O odvolání žalobce bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 21.6. 2010 č.j. 095406/2010/KUSK sp.zn. SZ 090633/2010/KUSK REG/Bu tak, že bylo jako nepřipustné zamítnuto.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí poukázal na ustanovení § 81 odst. 1 správního řádu a uvedl, že zjistil, že podání označené jako odvolání, nelze považovat za řádný opravný prostředek, neboť bylo podáno osobou, která není účastníkem řízení podle § 27 správního řádu a je tedy nepřipustným odvoláním. V průběhu řízení neuplatnil žalobce požadavky, aby byl zařazen do okruhu účastníků řízení. Okruh účastníků řízení v té které pojednávané věci stanovuje výhradně stavební úřad. Je na jeho posouzení, kdo je a kdo není předloženým záměrem dotčen na svých právech. V případě pochybností lze předpokládat být účastníkem konkrétního řízení posoudit ve smyslu ustanovení § 28 správního řádu, kdy za účastníka řízení bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže

opak. Tato osoba se však musí za účastníka v daném řízení sama prohlásit. S přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem proto žalovaný rozhodl tak, jak bylo shora uvedeno a dále již nepřezkoumával napadené rozhodnutí postupem podle § 89 odst. 2 správního řádu.

Proti rozhodnutí stavebního úřadu podali odvolání i další účastníci řízení. O jejich odvolání bylo rozhodnuto samostatně rozhodnutím žalovaného ze dne 11.2. 2011 (na vyhotovení tohoto rozhodnutí založeném ve správním spise je uvedeno chybně datum 11.2. 2010) č.j. 096440/2010/KUSK sp.zn. SZ 090633/2010/KUSK REG/Bu tak, že rozhodnutí stavebního úřadu bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť mu to umožňuje ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Soud předně odkazuje na ustálenou judikaturu správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 4 As 59/2004), dle níž je rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro nepřipustnost (§ 92 zákona č. 500/2004 Sb., dříve § 60 zákona č. 71/1967 Sb.) napadnutelným správní žalobou.

V dané věci je předmětem přezkumu rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto jako nepřipustné s odůvodněním, že mu nepříslušelo v územním řízení postavení účastníka řízení, neboť rozhodnutí vydané v I. stupni se podle žalovaného nemohlo přímo dotknout (zasáhnout) jeho práva. Žalovaný tedy tímto rozhodnutím věcně nerozhodoval o správnosti, resp. zákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu, proto se ani soud otázkou zákonnosti či věcné správnosti rozhodnutí stavebního úřadu nemohl zabývat a mohl pouze přezkoumat závěr žalovaného o tom, že žalobce neměl (nepřísluší mu) postavení účastníka řízení.

Předně je nutno konstatovat, že účastníkem řízení je ten, o němž to stanoví zákon, nikoli ten, koho do okruhu účastníků řízení zahrne správní orgán (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009 č.j. 2 As 25/2007-118 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2005 č.j. 3 As 8/2005 – 118). Podmínkou účastenství rovněž není to, aby se účastník řízení svého postavení nějak domáhal, jak nesprávně uvádí žalovaný.

Je tedy zřejmé, že žalovaným uvedené důvody, na jejichž základě posoudil odvolání žalobce jako nepřipustné, nemohou obstát. Žalobce ve svém odvolání poukazoval na konkrétní skutečnosti, které dle jeho názoru zakládají jeho postavení účastníka řízení (vlastnictví konkrétních nemovitostí, dotčení nárůstem dopravy, prašnosti, hluku atd.). Žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nijak nevyjádřil k tomu, z jakých důvodů se domnívá, že tyto skutečnosti postavení žalobce jako účastníka řízení zakládají nemohou a zcela je pominul.

Z takto pojatého odůvodnění tedy není vůbec zřejmé, jakým způsobem se žalovaný staví k některým námitkám vzneseným žalobcem v odvolání. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č.j. 6 A 48/92-23).

Tvrdí-li účastník řízení v odvolání určité skutečnosti, které dle jeho názoru zakládají jeho postavení účastníka řízení, musí odvolací správní orgán, zamítá-li odvolání jako nepřipustné, v odůvodnění svého rozhodnutí přezkoumatelným způsobem uvést, z jakých důvodů nepovažuje účastníkem řízení uváděné skutečnosti za dostatečný podklad pro jeho postavení účastníka řízení. Této své povinnosti přitom žalovaný nedostál.

Soud se za této situace nemůže s konečnou platností vyjádřit k tomu, zda žalobce měl nebo neměl být účastníkem předmětného územního řízení. Bylo totiž primárně povinností žalovaného, aby k této otázce zaujal stanovisko a vypořádal se s argumentací žalobce v tomto směru. Neobsahuje-li rozhodnutí žalovaného k této otázce prakticky žádnou argumentaci, nemá soud, co by přezkoumal. Pokud by se soud k této otázce nyní vyjadřoval, nepřipustně by tím nahrazoval činnost správních orgánů, což mu zásadně nepřísluší.

Bude proto na žalovaném, aby zhodnotil žalobcem uváděné skutečnosti z toho hlediska, zda skutečně zakládají jeho postavení jako účastníka řízení nebo nikoli. Pokud dospěje k závěru, že nikoli, bude jeho povinností, aby tento svůj názor řádně a přezkoumatelně vtělil do odůvodnění svého rozhodnutí a vypořádal se přitom se všemi argumenty žalobce uvedenými v odvolání, jimiž žalobce odůvodňuje své postavení účastníka řízení.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 2 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci a sepsí žaloby), a 2 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 4.800 Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 20 %, již je žalobcův advokát plátcem, ve výši 960 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 7.760 Kč.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. března 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu